

Vonyít a vekker, gyorsan kinyomom, nem akarom, hogy felébredjen a család. Hajnali öt van, odakint még sötét és hideg minden. Kicsoszogok a konyhába, leülök az asztalhoz. A ragacsos nejlonabroszhoz szinte hozzá nőtt a kávéspohár, nagyot cuppan, ahogy leszakítom. A kockás linóleum a talpam alatt szintén ragad, pedig az asszony hetente többször is felmos. A konyha ablaka tűzfalra néz. A tűzfalon borostyán fut fel, így legalább valami zöldre is lehet látni. Felhörpintem a kávé, parizeres kenyeret eszem, meg elrágcsálok egy kolbászt. Gyorsan fogat mosok és felöltözöm. A kulcsot igyekszem minél halkabban elfordítani a zárban, hogy a kislányom ne riadjon fel. Lefutok a lépcsőházban. Sötét van, de nem kell villanyt kapcsolni, mert csukott szemmel is tudom, hogyan jönnek a lépcsők. Negyven éve élek ebben a társasházban.

A megállóban egyhelyben lépegetek, mert jeges szél fúj. Időben érkezik a busz, köszönök a sofőrnek, ő is dörög valamit. Leülök. Rajtam kívül csak egy fiatal srác utazik, kóválygó fejjel hallgatja a zenéjét, buliból jön, most megy haza lefeküdni. A busz egyenesen a gyárig visz, az a végállomás. Húsz perc az út, én ilyenkor készülök rá a melóra, ilyenkor térek igazán magamhoz. Elköszönök a sofőrtől, leszálllok.

monoton meló

Leginkább géplakatos munkákat végzünk, esztergályozunk és marunk. Kicsi a gyár, alig ötven alkalmazottal, mindenki ismer mindenkit. Most éppen reggel hatkor kezdünk, délután négykor végzünk, de általában váltott műszakokban dolgozunk. Monoton meló, persze, de azért nem döglik bele az ember. A többiek kesztyűben csinálják, engem zavar,

ügyetlennek érzem magam benne, ezért sose húzom fel. Az üzemorvos már többször mondta, hogy a fémreszelék a bőröm alá kúszik, attól gyullad be mindig. Őszintén megmondom, egyáltalán nem érdekel, ha gyulladt a bőröm. Nem a kimbéizinger vagyok. A piros bőr meg indiános. Két kollégával vagyok igazán jóban, Zolival és Petyával, őket időnként még át is hívom hozzánk. Kiülünk olykor egy közeli parkba, sörözgetünk, beszélgetünk, vagy csak csendben ücsörgünk egymás mellett. Szeretem a csendet, őket sem zavarja. Meló után visszaveszem az utcai ruhámat, elköszönök a kollégáktól, és sietek a buszhoz. Visszafelé is mindig ugyanazzal a sofőrrel utazom: ez szemüveges és folyton káromkodik, közben meg olyan arcot vág, mintha éppen gyomorvérzése volna.

Jag_cz, adobe.com

Hazaérve köszönök a feleségemnek, és keresem a kislányomat, Violát. Nincs még itthon, mondja a nejem, Kató, a barátaival lófrál. A karórámra pillantok, fél hat van. Mi az istennek lófrál fél hatkor, mordulok Katóra, mintha az ő hibája lenne. Kató sértett daccal vonja meg a vállát. Mit keres odakint ilyenkor egy kicsi lány, kiáltok utána, Kató meg, mintha direkt szurkálódni szeretne, visszakiáltja, hogy milyen kicsi lányról beszélsz, te, Viola már tizenhat éves! Tizenhat. Leforrázva ballagok az ütött-kopott kanapénkhoz, lerogyok. Violának már melle van, és kerek csípője, és mély a hangja, és vérzik, és ki tudja, miket csinál, amikről nem is tudunk. Amikor még tényleg kicsi volt, az utcán a mutatóujjamat szorította apró markával. A mellkasomon aludt el, és úgy nyílt szét az álmotól az ajka. Kérte, hogy újra és újra dobjam a magasba. Totyogott utánam, mint egy madárfióka. Ezredszerre is csillogó szemmel hallgatta ugyanazt a mesét. Később, mikor óvodás lett, varázslósat játszottunk. Én voltam a varázsló, és mindig más vidékre, világba repítettem. Volt egy állandó ellenségünk, őt Viola találta ki, és rettegett tőle, őszintén rettegett, hozzám bújva didergett, ha megjelent. Mogornak nevezte. Kérdeztem Violát, miért ragaszkodik ahhoz, hogy Mogor is megjelenjen a

játékban, de nem tudta megmagyarázni. Csak annyit felelt, hogy nem ő akarja, Mogor magától jön elő, és csak én védhetem meg tőle. Mogor gonosz varázsló volt, belelátott az emberek fejébe. A játék Viola tizenkettedik születésnapjáig tartott. Akkor odajött hozzám, és kissé feszélyezetten kijelentette, most már nagylány, a legózást és a varázslózást is befejezi. Helyette sportgimnasztikázni kezd, mert nem szeretne dagadt lenni. Kató a fülembe súgta, hogy van az osztályban egy fiú, aki tetszik Violának, valójában azért fog sportgimnasztikázni. Összeszorult a szívem.

viszket

Ülök a tévé előtt, este nyolc van, mikor hallom, hogy nyílik az ajtó. Sziasztok, van vacsi, nagyon éhes vagyok, kiáltja Viola. Elönti nyakamat, fejemet a lüktető vér. Felállok a kanapéról. Nem válaszolok Violának, megvárom, míg belép a szobába. Mosolyogva jön, de mikor meglátja az arcomat, lesüti szemét. Hány óra van, kérdezem csendesen. Néhány barátommal voltam, papa, motyogja. Amikor ideges vagyok, viszket a gyulladt bőröm. Most is alkaromat vakarva suttogom, van fogalmad róla, hogy milyen alakok mászkálnak odakint sötétedés után? Viola, talán zavarában, felnevet. Érzem, hogy idegesen szánkázó körmeim nyomán kibuggyan bőrömből a vér. Viccesnek találsz, kérdezem fojtott hangon. Viola fejét rázza, azt se tudja, hova nézzen, aztán hirtelen, mint az erdőben a fák közé szökellő őz, kiszalad a szobából. Ott állok, mint a cövek, a szoba közepén, és úgy érzem magam, mint egy ledöntött, haragvó bálvány.

Reggel ötkor kelek, halkán lépkedek, hogy ne ébredjen fel a család. A vékony falon keresztül is hallom Viola szuszogását. Legszívesebben bemennék hozzá, felébreszteném, és megpróbálnám újra, ezúttal kevésbé fenyegetően, elmagyarázni, milyen veszélyes a világ. De nem ébresztem fel. Megiszom a kávé, felöltözöm, megyek a buszmegállóba. Egy helyben topogok, mert hideg van, köszönök a sofőrnek, bámulok ki a busz ablakán. A gyárban, öltözködés közben Petya észreveszi a karmolásnyomokat az alkaromon. Kató bepöccent, kérdezi mosolyogva. Nem, mondom, csak viszket. Persze, hogy viszket, te barom, mondja Petya, kesztyűt se viselsz, ráadásul a zubbony ujját is könyéig felgyűröd. Esküszöm, bazmeg, a reptéren becsipognál az ellenőrzésnél. Petya, szólok rá, hagyjál békén. Petya fejét csóválja, veszi tovább a munkaruhát.

sattriani, adobe.com

A rövidebb munkadarabokat tokmányba fogjuk, a rúdszerűeket, mint ahogyan most is, szorító patronokkal rögzítjük. Állok az esztergagép mellett, néha felszisszenek, ahogy egy-egy fémforgács a bőrömnök csapódik. Zoli cicceg és ő is a fejét rázza, de nem szól semmit, úgyis tudja, hogy fölösleges. Nézem az esztergát, és közben emlékszem édesapám műhelyére, ott még NC vezérlésű volt a gép. Kisfiúként sokat ácsorogtam mellette, figyeltem, ahogy dolgozik, és hallgattam, ahogy serceg a cigarettája, mikor szünetet tart.

fehér lesz minden

Ma tovább bent maradok, jól jön a túlóradíj, karácsonykor el akarom vinni Katót és Violát Bécsbe a vásárra. Odakint dörög az ég, nagy zuhé lesz, mondja Zoli, és búcsúzóul megveregeti a hátamat. Este van már, mire elhagyom a gyárat. Ilyenkor ritkábban járnak a buszok, tovább kell ácsorognom a megállóban. Villámlik, nagy reccsenések kíséretében vakuzik az Isten. A busz késik, egyre türelmetlenebb vagyok. Összehúrom magamon a kabátot, nézem a számból előtörő párát. Ekkor fehér lesz minden, belém hasít valami, égett hús és megpörkölt testszőr büze csapja meg orromat. A földön heverek, ki tudja meddig, mikor kinyitom szememet, egy ismeretlen buszsofőr hajol felém, izgatott arccal szorítva füléhez mobilját. Már úton van a segítség, magyarázza rémült tekintettel. Megemelem a fejemet, de nagyon fáj, vissza is hanyatlom a földre. Annyit azért láttam, hogy csúnyán megégett a testem, az alkarom meg, sötétben is látom, vörösen izzik. Szirénaszó hallatszik, majd a buszsofőr magyarázza a mentősöknek, hogy beléje csaphatott a villám, én már így találtam. A mentőautóban heverek, a mentősök szitkozódznak, és üvöltöznek, menjél már gyorsabban, Jóska, tapossál bele, nem hallod? Újra és újra fémes hideg tapad az alkaromhoz, a mentősök újra és újra leválasztják róla. Te láttál már ilyet, kérdezi az egyik a másiktól, a másik nem felel, csak lefotóz az okostelefonjával. Szeretném elveszteni az eszméletemet, szeretném átaludni az egészet, de

éber maradok. A sürgősségre érve átadnak az orvosoknak, ápolóknak. Lázás sugdolózást hallok, alig tudom kivenni, mit susmorognak. Egy idősebb nővér hitetlenkedve sikkant, nem hiszem el, hát ez vonzza a fémet! Levetkőztetnek, visznek a műtőbe. Arcomba világít egy erős lámpa, a műtőben minden fehér. Végre elaltatnak.

A kórházi ágy mellett áll Kató és Viola is. Látom a szemükön, hogy nemrég hagyták abba a zokogást. Mikor észreveszi, hogy kinyitottam a szemem, Kató esetlenül megérinti fájó testemet. Azt mondják, darálja, hatalmas szerencséd volt, hogy életben maradtál, azt mondják, villám csapott beléd, te. Violára pillantok, meg akarnám nyugtatni, mert látom, nagyon feldúlt, de aztán inkább Katóra förmedek, hogy a kislányunkat muszáj volt iderángatnod?! Kató újra sírva fakad, Viola kihátrál a szobából. Óvatosan körbekémelek, a fejem még mindig hasogat, az altatástól kóválygok. Azt így is hamar észreveszem, hogy a szobában csak műanyag tárgyak vannak. Menj most haza, Kató, szólok szelídebben, pihend ki magad. Én is próbálok. Kató bólogat, feláll, és orrát fújva távozik. Fekszem az ágyban, és jóleső nehézség húzza le a testemet. Belém csapott egy villám, és túléltem. Lesz mit mesélni Zolinak és Petyának. Édesanyám is mondogatta mindig, hogy burokban születtem. Nemsokára bejön az egyik orvos, fiatal még, látszik az arcán a megszeppentség, de igyekszik tekintélyét növelve, szálfegyenesen állni. Vékonyka ujjaival igazgatja szemüvegét, a kórlapra sandítva meglesi a nevemet, csak azután szólít meg. Kislaky úr, jó és rossz hírem is van, melyiket kívánja hallani? Először a jót, válaszolom, de nem nézek rá, számomra negyven alatt nem férfi a férfi. A jó hír, próbálkozik erélyes hangon a kicsi rezidens, hogy túlélte egy villámcsapást, és megégett ugyan teste, visszafordíthatatlan károsodást nem szenvedett, belszervei épek, hosszas kórházi tartózkodás az ön esetében nem tűnik indokoltnak. Hát akkor mi a rossz hír?, teszem fel a kérdést, továbbra is a plafonnak. Nos, igen, köszörüli meg torkát a doki. Rápillantok. Mi a rossz hír?, kérdezem ismét. Összegyűjti bátorságát, még jobban kihúzza magát, és ahogy egyre inkább hasonlít egy pulykára, úgy válik mind vékonyabbá a hangja is. A rossz hír, feleli végre, ami talán inkább csoda, mint rossz hír, hogy a bőre alatt felgyülemlett temérdek fémforgács a villámcsapás következtében nyert elektromos töltés következtében egybefüggő mágneslappá vált az alkarjában. Értem, mondom. És mit jelent ez voltaképpen? Azt, kedves Kislaky úr, hogy a maga alkarja hihetetlen erővel vonz minden fémből készült tárgyat. Így már érthető a sok műanyag, tűnődöm magamban. A hír felvillanyoz, izgatottságomat mégsem kívánom egy pelyhedző bajszúval megosztani, ezért hangomra közönyt erőltetve csak annyit mondok, köszönöm, doktor úr a tájékoztatást, most szeretnék pihenni kicsit. Informálnám a várható következményekről is, mondja a rezidens, de felemelem karomat, és halkán felszólítom a távozásra. Gőgösen hátracsapja fejét, és szárnyait lobogtatva kihiharzik.

ftfoxfoto, adobe.com

Újra egymagamban eldöntöm, hogy amint lehet, meglépek a kórházból. Volt már, hogy megégtem kicsit, azt Kató is le tudja kezelni krémekkel meg hideg zuhannyal, nem kell ahhoz itt tétlenkednem. Megvárom a hajnalt, megvárom, amíg az ügyeletesek rövidke nyugovóra hajtják fejüket, sziszegve, nehézkesen kikászálódok az ágyból. Kató behozta a pizsamámat, belebújok, alkarom elé párnát emelek. Hátha az kiiktatja a mágnességet. Így hagyom el a kórtermet, így hagyom el a kórházat is. A kórház előtt taxiba ülök, a taxis nem kérdez semmit, biztos látott már külön dolgokat is egy pizsamás, párnás pasasnál. Otthon Kató nagy örömmel fogad, és bár megszid, amiért elszöktem a kórházból, látom rajta, hogy egyetért. Igen, ő az asszonyom, gondolom, ahogy hozzám bújik az ágyban.

tisztára, mint a Magneto

Vasárnap van, együtt reggelizünk, sajog minden porcikám, de rég nem érzett boldogsággal figyelem Katót és Violát. Viola kicsit zavart, idegesen nevetgél. Felemelem alkaromat, az egyik villa szélsebesen röppen fel az asztalról, és hozzátapad kezemhez. Kató megrémül, kikerekedett szemmel néz rám, Viola viszont végre elmosolyodik. Ezt meg hogy csináltad, papa? Valami frappánsat akarnék válaszolni, hogy megkacagtassam, hogy lenyűgözzem, de inkább felemelem a másik karomat is, ami erre egy kanalat ránt magához. Viola nevetve tapsol, mint kislánykorában. Ez nem természetes, dűnyögi Kató, ez nem normális dolog. Ne félj, Kató, vágom rá harsányan, inkább örülj, hogy superhős lett az uradból! Violára kacsintok, lelkesen mosolyog rám, és egyszeriben fecsegni kezd, hogy igen, igen, tisztára, mint a Magneto az X-menből, állati menő, ezt azonnal el kell mesélnie a legjobb barátnőjének, Nórinak. Azzal hátralöki székét, felugrik az asztaltól, és mintha szellő sodorná, aprócska szobájába fut. Kató nem mosolyog, ingatja a fejét, mint az autók szélvédője elé tett kutyafigurák. Leszedem alkaromról a kanalat és a villát, és hogy ne tapadjanak rá megint, gyors mozdulattal többszörösen körbetekerem gézzel a kezemet.

A következő napokban otthon maradok, betegszabadságot veszek ki. A főnök megértő, egy villámcsapás az komoly dolog, dűnnyögi a telefonban. Szóval hawaii van, döglök otthon, igyekszem minél több időt Violával tölteni. Szeretném, ha újra megbízna bennem. Ha újra mesélhetnék neki, játszhatnék vele. Mikor Kató nem látja, gyakorlom a fémek lebegtetését. Néhány nap elteltével már körbe-körbe reptetek, sőt különféle alakzatokat is ki tudok rakni a levegőben. Evőeszközből építék repülőgépet, csapágygolyókból rajban szárnyaló fémmadarakat, Kató ékszereiből csillogó tornádót. Violát eleinte lenyűgözi a mutatvány, de látom, hogy szemében mind fakóbb a lelkesedés. Mintha megunná ezt is. Próbálkozom izgalmasabb trükkökkel, célba lövök a kötőtűvel és a székek lábát rángatom távolból irányított nyakláncok segítségével, de Viola már oda sem néz, csak úgy kényszeredetten, udvariasan mosolyog. Aztán előveszi az okostelefonját, és inkább azt nyomkodja. Percekig visszafojtom csalódottságomat, dühömet. De ahogy nézem, egyszeriben kirobban belőlem a harag. Mi van, kislányom, bazmeg, érdekesebb az engribördz, mint a varázslat? Csoda történik a szemed láttára, és te azt a szart buzerárod?! Hát hülye vagy te?! Viola leereszti a telefont, szeme villámokat szór. Látom, visszakiabálna, de aztán – és ezt az anyjától tanulta, tudom – inkább csak csendesen, hogy fájdalmasabb sebet ejtsen, annyit mond, papa, találj ki valami újat, ez már gáz. Miattad csinálom, fakadok ki erre, hát nem veszed észre, gyerek?! Viola feláll, és szó nélkül faképnél hagy. Követem a szobájába, most higgadtan beszél, próbálom azzal szórakoztatni, hogy a szobájában lévő lámpát lebegtetem. Hagyd abba, sikolt erre, hagyd abba! Már nem vicces! Ne legyél tovább superhős! Állok az ajtójában, majd kihátrálok.

laur7410, adobe.com

Talán el kellene mennem a kórházba és kérni, valahogy vegyék ki bőröm alól a mágneslapot. A gyárban is türelmetlenkednek. A főnök egy hét után felhív, hogy lassan döntssem el, mit akarok, mert nem vár a végtelenségig.

Lehet, hogy embereket kellene megmentenem csodálatos képességemmel. Talán tényleg lehetnék szuperhős. De nem erre vágyom.

ilyesmit már nem szokás csinálni

Viola egy délután idegen srácot hoz haza. A fiú tizennyolc körüli lehet, látom, igyekszik férfit játszani, határozott hangon szól, erősen szorítja a kezemet. Kató rémülten figyel engem, ahogy behívjuk lakásunkba a fiút. Palinak hívják, mondja Viola, és lesüti szemét. Torkomban dobog a szívem, vakarom az alkaromat. Gyere akkor, Pali, gyere be, mondom neki. Pali megköszöni, először át akarja karolni Violát, de aztán rám sandít, és letesz tervéről. Vörös nyakkal totyognak be a szűkös nappaliba. Kató sósmogyorót és gyümölcslevet tesz eléjük a dohányzóasztalra. Miközben a pubi szürcsölgeti az almalevet, gyorsan kiszámolom, hány percnyi munkám eredményét kortyolgatja most el ez az idegen kamasz, aki ráadásul a mi Violánknak csapja a szelet. Megköszörülöm a torkomat, felállok, és bejelentem, hogy mindjárt visszatérek. Kimegyek a konyhába, leülök, egy bögrét markolgotok, hogy lenyugodjanak. Kató utánam jön, halkán darál a fülemben, hogy nyugodj le, nyugi, gondolj arra, hogy legalább elhozta bemutatni, legalább látjuk, kivel jár. Nem járnak, jelentem ki fenyegető hangon. Udvarol neki. De nem járnak. Kató nem mond semmit, de látom rajta, többet tud nálam. Neki biztos mindent elmondott már a lányunk. Megroppan kezemben a bögre, repedés fut végig az oldalán. Nem járnak, ismétlem, nem kérték az engedélyemet. Kató újra a fülemben suttog, ilyesmit már nem szokás csinálni, mondja, a fiatalok manapság maguk döntenek ezekről a dolgokról. Felállok az asztaltól, visszamegyek a nappaliba. Kató úgy siet utánam, mintha attól tartana, menten falhoz csapom ezt a Palit. Leülök velük szemben, és méricskélem kicsit a gyereket. Hozzá ne merj nyúlni Violához, gondolom magamban. Pali szeme elkerekedik, felém mutat. Alkarom felé ollók, tűk, gyertyatartók repülnek. Úgy tűnik, egyre erősebb mágneses tér vesz körül. Úgy kavarnak a szobában, mint vihar idején a száraz levelek. Az egyik olló pár centire repül el Pali feje mellett. Viola dühösen néz rám. Azt hiszi, tehetek róla? Hogy én irányítom a tárgyakat? Most Pali felé fordul, és azt mondja neki, figyelj, apám hobbibűvész, de ez az egyetlen trükkje, ne félj! Azzal odabújik a betojt pubihoz, belekarol, mintha ő lenne a férfi, felhúzza a kanapéről, elhadar egy sziasztok, majd jövőköt, azzal már tuszkolja is kifelé a srácot, és megy vele ő is. Az ajtó becsukódik, én egy ideig szóhoz sem jutok. Aztán csak annyit üvöltök utánuk megcsukló hangon, hogy varázsló vagyok, kislányom, nem bűvész! Emlékszel? Varázsló! Kató gépiesen pakol el az asztalról. Sosem szerette, ha a könnyeimmel küszködök. Attól mindig megriadt.

Visszamegyek melózni a gyárba, ezúttal kesztyűben, végig begombolt munkaruhában, ahogy kell. A többiek nem csesztetnek, ezért hálás vagyok. Úgy viselkednek, mintha mi sem történt volna. Petya kérdi, nem akarok-e meló után egy sört meginni. Tovább bent maradok, felelem. Kell a pénz a bécsi kiruccanásra. Mindjárt itt a karácsony.

lukasok, adobe.com

Késő este van, megyek az utcán. A buszról most egy korábbi megállónál szálltam le, hogy sétával tisztítsam ki a fejem. Kutyafuttató kerítése mellett, piszkos fémkonténer közelében veszem észre Palit. Valami ismeretlen csajt ölelget, tapogatja a mellét is a ruhán keresztül, meg próbálja az egyébként is rövid szoknyáját még feljebb rángatni. Megtorpanok, a hirtelen dühtől a lélegzetem is elakad. Nem elég, hogy ez a senki, ez a szaros seggű kamasz az én lányomat akarja megrontani, közben még meg is csalja?! Elborul az agyam, feltűröm kabátom ujját, ökölbe szorítom a kezem, és morgok is, mint egy fenevad. A konténer megmozdul, oldala behorpad, mintha óriás marka szorítaná. Pali és a kis lotyója abba hagyják a smárolást, ijedten kapkodják a fejüket, hogy mi történik. Intek egyet a kezemmel, mire a konténer nekik vágódik. Pali átrepül a kerítés felett, a csaj kinyúl a földön. Elindulok feléjük. Pali meglát, feltápáskodik, és sántikálva, mint egy kóbor kutya, elmenekül. A csaj lélegzik, ez azért megnyugtató. Éppen azon gondolkodom, hívjak-e egy mentőt, amikor meghallom, hogy a lány gyenge sóhajjal talán azt ismétlgeti, Mogor, ez a Mogor volt, segíts!

próbálok nevetni

Megvakarom az alkaromat. Nem megyek közelebb. Inkább szaladni kezdek. Végül is, gondolom futás közben, mondhatta azt is, hogy Magor. Talán a csaj fél az ősmagyaroktól. Persze. Hátrafelé nyilaznak és kiabálnak. Félelmetesek. Próbálok nevetni. Mintha kívülről látnám magamat, ahogy szaladok. Szinte észre sem veszem, hogy máris hazaértem. Igyekszem minél halkabban ajtót nyitni, hogy ne ébresszem fel a családot. Mindjárt itt a bécsi vásár. Veszek Violának forralt bort és hozzá bögrét is és fából faragott Betlehemet és csokit és olyan vékony szeletekre vágott sült krumplit és karácsonyi zenéket tartalmazó cédét és bármit, tényleg bármit, csak hogy újra mosolyogni lássam.

felső kép | Sved Oliver, adobe.com